

Později odpoledne vyzvedávám Minu z její brigády v knihkupectví *U zaprášených knih*. Musím parkovat přímo uprostřed silnice, takže se opírám o klakson, ale ve skutečnosti chci jen dělat randál. Vyjde ven se svým typickým výrazem, vypadá otráveně, ale přitom se snaží nesmát. V náruči drží velkou krabici.

„Kvůli tobě mě vyhodí,“ vynadá mi, vklouzne do auta a krabici mi položí do klína. Černou fixkou na ní velkými písmeny stojí KNIHY PRO MINU. Rozjede se tak rychle, až mi zapiští pneumatiky.

„Ježíš, Cape.“

„Nevyhodí tě,“ ujistím ji. „Sarah mě zbožňuje.“

„Ano, všechny ženské určitého věku tě zbožňují.“

„Hele, všechny ženský jakýhokoli věku mě zbožňují.“ Protočí oči a stáhne dolů okénko.

„Pardon,“ řeknu, „to byl vtíp.“

„Sklapni,“ odpoví.

„Co je v té krabici?“ zeptám se. „Další knihy, co nikdo jiný nechce?“

„Ne. Nadepsala jsem ji tak, abych tu krabici mohla nechat v práci. Je to dárek pro tebe.“

Zajedu ke krajnici a málem skočím na obrubník.

„A vypadni,“ přikáže mi, „jsi nestabilní, já budu řídit.“

Zatímco obchází předek auta, otevřu krabici. Uvnitř leží další – krabice od bot – a v ní vysoké, námořnický modré conversky se žlutými švy a jazykem. Barvy Michiganské univerzity. Mina otevře dveře na mé straně.

„Minko...“ hlesnu. Vezmu jednu tenisku a obracím ji v ruce. Na patě je žlutou nití vyšitě CAP. Mina se opírá o dveře auta a pozoruje mě.

„Děláš si srandu.“

„Vždyť jsem ti říkala, že se tam určitě dostaneš.“

„Měníme tradici?“ Štouchnu do ní svojí ošoupanou, černo-bílou teniskou.

„Zakládáme nové,“ odpoví. „Napadlo mě, že v nich budeš vypadat úžasně otravně, až si je vezmeš na sleziny před zápasy a nafotíš spoustu příšerných fotek na Instagram.“

Vylezu z auta a obejmu ji, s jednou botou pořád v ruce. „Děkuju.“

„Není za co.“

„Je za co. Vážně sis myslela, že mě vezmou.“

Vykrouť se mi z náruče. „Já si nic nemyslím. Já prostě vím.“ Sedne si za volant.

„Miluju, když se chováš jako spratek,“ poznamenám láskyplně a zapadnu na místo spolujezdce. Okamžitě si rozvážu tkaničky na starých kečkách a nazuju si svoje nové klaunské boty. Podívám se na Minu a uvědomím si, že se naplno usmívá.

„Nohy dolů.“

„Je to moje auto. Proč se tak křeníš?“